

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Ráthonyi Rita ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) felperesnek, a perben személyesen eljáró I.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) I.r. és a Dr. Rab Ferenc ügyvéd (címe) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II.r. alperesek ellen, személyhez fűződő jog megsértésnek megállapítása és nemvagyonosi kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2010. május 19-én meghozott 2.P.22.289/2009/15. számú ítélete ellen, a felperes részéről 16. sorszámon előterjesztett fellebbezés, valamint a II.r. alperes részéről előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a II.r. alperesnek 15 napon belül 12 500 (Tizenkettőezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 24 000 (Huszonnégyezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a II.r. alperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 5000 (Ötezer) Ft feljegyzett csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 15. sorszámon meghozott ítéletével a felperes keresetét elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy fizessen meg a II.r. alperesnek 15 napon belül 25 000 Ft perköltséget, az államnak pedig - az illetékhatóság felhívására - 60 000 Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a **Gy.E.** felperes és I.rendű felperes neve alperes (jelen per felperese) között a Debreceni Városi Bíróságon számon indult perben eljáró bíróságok a jelen per felperesét összesen 55 800 Ft perköltség megfizetésére kötelezték **Gy.E.** javára, akit a perben I.rendű alperes neve ügyvéd (a jelen per I.r. alperese) képviselt.

2009. január 7-én az I.r. alperes felszólította a felperest a jogerős ítéletekben megállapított, összesen 55 800 Ft perköltségnek az ügyvédi irodája Banknál vezetett számlájára történő megfizetésére, amely felszólításnak a felperes 2009. február 3-án eleget tett. Ennek ellenére az I.r. alperes - **Gy.E.** végrehajtást kérő képviseletében eljárva - 2009. március 3-án végrehajtási lap kibocsátását kérte a Debreceni Városi Bíróságtól a

felperessel szemben a számú perben az ügyfele javára megítélt összesen 55 800 Ft perköltség végrehajtása céljából.

A végrehajtási eljárás során K.F. önálló bírósági végrehajtó 2009. április 8-án felhívást küldött a felperesnek, amelyben - egyebek mellett - felszólította a felperest arra, hogy amennyiben a tartozását már kiegyenlítette, vagy abból törlesztett, úgy az arról szóló igazolást mutassa be számára.

A végrehajtó felhívása a felperes részére 2010. április 10-én szabályszerűen kézbesítésre került, a felperes azonban a felhívásra nem válaszolt, ezért a végrehajtó - a felhívásában foglaltaknak megfelelően - folytatta a végrehajtási eljárást. Annak során a végrehajtó egyrészt végrehajtási jogot jegyeztetett be a felperes tulajdonát képező, szám alatt található ingatlanra, másrészt lefoglalta a felperesnek a **R Kft.**-ben meglévő üzletrészt, amelyet az illetékes cégbíróság 2009. június 5-i hatállyal, 2009. június 9-én jegyzett be a cégjegyzékbe.

2009. május 20-án a végrehajtó a felperes kizárólagos tulajdonát képező **R Kft.** telephelyén helyszíni cselekményt fogatosított, majd közvetlen letiltást bocsátott ki a felperesnek a R Kft-től származó járandóságaira is.

2009. június 15-én azonban a végrehajtót Z.K.K., a R Kft. gazdasági igazgatója tájékoztatta arról, hogy a felperes a végrehajtási eljárásban követelt összeget már 2009. február 3-án kiegyenlítette és egyidejűleg megküldte a végrehajtónak a teljesítést igazoló bizonylatot is. Ezt követően 2009. június 15-én a végrehajtó a teljesítéssel összefüggésben nyilatkozattételre hívta fel az I.r. alperest, aki a végrehajtónak erre a felhívására még nem válaszolt. A végrehajtó viszont 2009. június 19-én ettől függetlenül intézkedett a lefoglalt üzletrész feloldása, 2009. július 21-én pedig az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett végrehajtási jog törlése iránt.

2009. július 19-én pedig a végrehajtó újabb felhívást küldött az I.r. alperesnek, aki arra válaszolva 2009. július 24-én bejelentette a végrehajtónak, hogy a felperes a tartozását valóban kiegyenlítette és erre tekintettel kérte a végrehajtási eljárás megszüntetését.

Az I.r. alperes és Dr. C.M. egyéni ügyvédek 2009. július 7. hatállyal létrehozták a XX Ügyvédi Irodát (II.r. alperes), amelyet a Debreceni Ügyvédi Kamara 2009. július 7. hatállyal nyilvántartásba vett, azzal egyidejűleg pedig I.rendű alperes neve és Dr. C.M. ügyvédek az egyéni ügyvédi névjegyzékből törölte.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg továbbá, hogy a felperes kizárólagos tulajdonát képező **R Kft.**-vel üzleti kapcsolatban álló, ...i székhelyű Kft. 2009. június 15-én a felperest, mint a R Kft. ügyvezetőjét arról tájékoztatta, hogy a vele szemben indult végrehajtási eljárásra tekintettel a R Kft-nek biztosított halasztott fizetési lehetőséget mindaddig felfüggeszti, amíg a Kft. nem igazolja a végrehajtási eljárás megszüntetését.

A Bank Zrt. pedig a 2009. szeptember 3-án keltezett levelében azt közölte a R Kft-vel, hogy „a folyamatban lévő hitelügylet elbírálása érdekében” a társaság cégkivonatán feltüntetett végrehajtási eljárás megszüntetésének igazolását kéri.

A felperes az eredeti keresetében annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy az I.r. alperes azzal, hogy alaptalanul kezdeményezett ellene végrehajtási eljárást, megsértette a jó hírnévhez, a becsülethez és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait. A

jogsértés tényének megállapítása mellett a felperes az I.r. alperest 1 000 000 Ft nemvagyonai kártérítés megfizetésére is kérte kötelezni.

Az eljárás során a felperes II.r. alperesként perbe vonta a XX Ügyvédi Irodát is és elsődlegesen a II.r. alperest kérte marasztalni a keresetében foglaltak szerint, annak megállapításával, hogy amennyiben a II.r. alperes nem teljesítene, helyette - mint mögöttes felelős - az I.r. alperes köteles teljesíteni.

A kereseti kérelme indokaként a felperes arra hivatkozott, hogy az ellene alaptalanul indított végrehajtási eljárás, illetőleg az annak során fogatosított végrehajtási cselekmények mind a saját személyét, mind a kizárólagos tulajdonát képező R Kft. megítélését rendkívül hátrányosan befolyásolták, mivel rontották a róla és a cégről a korábbi években kialakult pozitív értékelést. Mindemellett a vele szemben fogatosított végrehajtási cselekmények az alkalmazottai előtt rossz színben tüntették fel és negatívan hatottak a vezetői tekintélyére, továbbá alkalmasak voltak arra is, hogy a munkavállalókat elbizonytalanítsák a társaság fizetőképességét illetően.

Az I.r. alperes az ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését kérte, arra hivatkozással, hogy a felperes a módosított keresetében megjelölt igényét csupán a II.r. alperessel szemben érvényesítheti. Emellett a felperes módosított keresetét érdemben is megalapozatlannak tartotta és annak az elutasítását kérte.

Állította, hogy a végrehajtási eljárás megindításakor a felperes teljesítéséről nem volt tudomása, arról csak a végrehajtó leveléből értesült. Azt követően pedig, hogy a teljesítés megtörténtéről maga is meggyőződött, haladéktalanul kérte a végrehajtási eljárás megszüntetését.

Megjegyezte, hogy a felperes már 2009. április 10-én értesült a végrehajtási eljárás megindulásáról, a teljesítés megtörténtét azonban sem a végrehajtó, sem a végrehajtást kérő felé nem jelezte, ezáltal maga is közrehatott abban, hogy az általa sérelmesnek tartott végrehajtási cselekmények fogatosítására sor került.

A II.r. alperes az ellenkérelmében ugyancsak a felperes keresetének elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperes részéről kifogásolt végrehajtási cselekmények fogatosítására 2009. április 10. után, tehát azt követően került sor, hogy a végrehajtó felhívta a felperest a teljesítés igazolására. Tény, hogy e felhívásra a felperes nem válaszolt, amellyel megsértette „A bírósági végrehajtásról” szóló, 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 41.§ (1) bekezdésében előírt kötelezettségét. A végrehajtási eljárás során tehát a felperes nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható lett volna, ezáltal a saját felróható magatartására hivatkozással kíván előnyhöz jutni.

Az elsőfokú bíróság „Az ügyvédekről” szóló, 1998. évi XI. törvény 10.§ (1) bekezdésében, és a 69.§ (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra hivatkozással az I.r. alperesnek a per megszüntetésére irányuló kérelmét megalapozatlannak találta, ezért a felperes keresetét mindkét alperes vonatkozásában érdemben bírálta el és azt alaptalannak találta.

A keresetet elutasító ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a következetesen érvényesülő bírósági gyakorlat szerint valamely hatóság előtti alaptalan eljárás kezdeményezése önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot.

Az I.r. alperesnek ugyanis jogszabályban biztosított joga volt a végrehajtás kérése, ezért ez a magatartása önmagában nem minősíthető jogellenesnek, illetőleg olyannak, amellyel megsértette volna a felperes személyiségi jogait.

A végrehajtási eljárás kezdeményezésekor pedig az I.r. alperes olyan, a felperes személyét indokolatlanul bántó, sértő, lealacsonyító tényállításokat nem tett, amelyek a felperes becsületét, emberi méltóságát, vagy jó hírnevét sértették volna és ezáltal lehetőséget teremtettek volna a személyiségi jogai megsértésének megállapítására, valamint a keresetben megjelölt szubjektív szankció alkalmazására. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a Vht. meghatározza az alaptalan végrehajtási eljárást kezdeményező, vagy rosszhiszemű végrehajtást kérő eljárásának jogkövetkezményeit, amelyre tekintettel - többlettényállási elem(ek) hiányában - az alaptalan végrehajtási eljárást elszenvedő adós nem a személyiségvédelem szabályai, hanem a Vht. speciális, anyagi jellegű szankciókat tartalmazó rendelkezései alapján részesülhet jogvédelemben.

A jelen esetben a felperes többlettényállási elem(ek) fennállását nem bizonyította, önmagában az alaptalan végrehajtási eljárás kezdeményezése pedig a személyiségi jogai megsértésének megállapításához és az alperesek nemvagyonai kártérítés fizetésére kötelezéséhez nem szolgálhatott alapul.

A perköltség körében az elsőfokú bíróság a II.r. alperest képviselő ügyvéd munkadíját „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3.§ (6) bekezdésének alkalmazásával - a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység értékelésével - 25 000 Ft-ban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezést, a II.r. alperes pedig csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alpereseknek a módosított keresete szerint történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az általa helyesen megállapított tényállásból téves jogi következtetés útján jutott arra a megállapításra, hogy az I.r. alperes az alaptalan végrehajtási eljárás megindításával nem sértette meg az ő - a Ptk. 76.§-ában foglaltak szerint védett - személyiségi jogait. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett jogi álláspontot alátámasztó eseti döntések szinte kivétel nélkül olyan esetekre vonatkoznak, amikor a személyiségi jog megsértésének alapjául szolgáló kijelentések megtételére polgári peres, vagy büntető eljárások során került sor. A jelen eljárás alapjául szolgáló végrehajtási eljárásban tett nyilatkozatok azonban - álláspontja szerint - nem eshetnek azonos megítélés alá a polgári peres, vagy büntető eljárások során tett nyilatkozatokkal, figyelemmel a végrehajtási eljárásban alkalmazandó hatósági kényszerre. Az Alkotmánybíróság 46/1991. (IX.10.) AB számú határozatában kifejtettekre hivatkozással a felperes állította, hogy a végrehajtási eljárásban alkalmazható hatósági kényszerre tekintettel már önmagában az alaptalan végrehajtási eljárás kezdeményezésével is bekövetkezik a személyiségi jog-sértés.

Utalt arra, hogy a jelen esetben a végrehajtási eljárás az I.r. alperes valótlan tényállításán alapult, ezért az I.r. alperes magatartását egyértelműen rosszhiszeműnek kell tekinteni, amelynek következtében „alaptalan állami beavatkozás történt a felperes magánszférájába”.

A II.r. alperes a csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezése részben történő megváltoztatását és a javára ügyvédi munkadíj címén megítélt elsőfokú perköltség összegének 60 000 Ft-ra történő felemelését kérte, amely kérelmét azzal indokolta, hogy „a megállapított 25 000 Ft költség irreálisan alacsony”.

A peres felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítélet tábla a felperes fellebbezését és a II.r. alperes csatlakozó fellebbezését a Pp. 256/A.§ (4) bekezdése szerint, tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes fellebbezése és a II.r. alperes csatlakozó fellebbezése egyaránt alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita megalapozott elbírálásához szükséges mértékben a tényállást feltárta, azt helyesen állapította meg és helytállóak voltak az így megállapított tényállásból levont jogi következtetései is.

Az elsőfokú bíróság a jelen ügyre irányadó - általa helyesen felhívott - jogszabályok és bírósági gyakorlat helyes értelmezésével és alkalmazásával állapította meg, hogy önmagában a végrehajtási eljárás megindítása nem szolgálhatott kellő alapul a felperes személyiségi jogai megsértésének megállapításához. Ahhoz ugyanis, hogy a végrehajtási eljárás megindítását a felperes jó hírnevének, becsületének, emberi méltóságának megsértését eredményező magatartásként lehessen értékelni, többlettényállás megállapítására lett volna szükség. Ilyen többlettényállási elem lehetett volna például, ha a perben kétséget kizáróan megállapításra került volna, hogy az I.r. alperes visszaélészerűen, megtorló jelleggel és a felperes teljesítéséről tudva kezdeményezte a végrehajtási eljárást, vagy ha az azt megindító beadványa indokolatlanul bántó, durva és sértő kifejezéseket tartalmazott volna. Ilyen körülmények, illetve többlettényállási elemek fennállását azonban a jelen perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megalapozottan nem lehetett megállapítani.

Alaptalanul állította a felperes a fellebbezésében, hogy a végrehajtási eljárás - az abban alkalmazható hatósági kényszer következtében - a személyiségi jog-sértés vizsgálata során eltérő megítélés alá esik más hatósági eljárásoktól. A hatósági kényszer alkalmazására ugyanis más polgári, főként pedig a büntető eljárásokban is sor kerülhet, ezért erre alaposan nem indokolt különbséget tenni a végrehajtási eljárás és más hatósági eljárások között. Mindezekből következően önmagában egy végrehajtási eljárás megindítása miatt nincs lehetőség a személyiségvédelmi eszközök igénybevételére, abban az esetben, ha utóbb az kerül megállapításra, hogy a végrehajtási eljárás megindítására alaptalanul került sor. Emellett a jelen ügyben nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt a tényt sem, hogy a felperes részéről sérelmezett végrehajtási cselekmények fogatosítása elkerülhető lett volna, ha a felperes a végrehajtó felhívására válaszolt volna és közölte volna a végrehajtóval, hogy a végrehajtani kért követelést korábban már kiegyenlítette.

Megjegyzni továbbá az ítélet tábla, hogy a felperesnek az a hivatkozása, hogy az alaptalan végrehajtási eljárás a kizárólagos tulajdonát képező R Kft. üzleti megítélését, hitelképességét is rontotta, a saját személyiségi jogai megsértésének alátámasztására

egyébként sem lett volna alkalmas, mivel erre a körülményre alapítottn a tényleges jogsérelmet elszenvedő, elkülönült vagyonnal és önálló jogalanyiséggal rendelkező R Kft. léphetett volna fel igénnyel az alperesekkel szemben.

A II.r. alperes csatlakozó fellebbezésével összefüggésben az ítéltábla a következőket állapította meg;

Az elsőfokú bíróság a II.r. alperest képviselő ügyvéd munkadíját - az R. 3.§ (6) bekezdésében biztosított jogával élve - mérlegeléssel határozta meg. Az így megállapított ügyvédi munkadíj összegének a másodfokú bíróság részéről történő megváltoztatására pedig csak abban az esetben kerülhetett volna sor, ha az elsőfokú bíróság mérlegelése kirívóan okszerűtlen, a per tényszerű adataival ellentétben álló lett volna. Ilyen körülmények fennállását viszont a jelen esetben nem lehetett megállapítani. Tény ugyanakkor, hogy a II.r. alperes jogi képviselője az elsőfokú eljárásba - szükségszerűen - csak a II.r. alperes perbevonása után kapcsolódott be, személyesen egyetlen tárgyaláson sem vett részt és összesen két, átlagos terjedelmű beadványt szerkesztett.

Ezeket az adatokat figyelembe véve pedig az 1 000 000 Ft pertárgyértékű perben az elsőfokú bíróság részéről - mérlegeléssel - megállapított 25 000 Ft ügyvédi munkadíj nem tekinthető irreálisan alacsonynak, ezért annak felemelésére a másodfokú bíróság nem látott indokot.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - utalással annak saját helyes indokaira - a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta, figyelemmel a Pp. 254.§ (3) bekezdésében foglaltakra is.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt. Ezért a felperes az ügyvédi munkadíjból eredő saját másodfokú perköltségét a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján maga köteles viselni, továbbá köteles megtéríteni a II.r. alperes javára a jogi képviselőjének ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítéltábla a már hivatkozott R. 3.§ (2) bekezdésének a) pontjában, az (5) és (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A.§-ban foglaltak figyelembevételével határozta meg. (Az R. 3.§ (6) bekezdésének alkalmazását az ítéltábla a jelen eljárásban arra tekintettel tartotta indokoltnak, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor és a II.r. alperes jogi képviselője a felperes fellebbezésével összefüggésben számottevő ügyvédi tevékenységet sem fejtett ki.)

A II.r. alperes csatlakozó fellebbezésével összefüggésben pedig a felperesnek a másodfokú eljárásban (igazolt) költsége nem merült fel, ezért arról az ítéltáblának határoznia nem kellett.

A per tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta folytán a felperes és a II.r. alperes részéről előzetesen le nem rótt, „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§ (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési és a 46.§ (4) bekezdésében meghatározott mértékű csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket az érintett felek az Itv. 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek az államnak megtéríteni azzal, hogy a felperes részéről az államnak külön felhívásra fizetendő fellebbezési illeték összegét

az ítéltábla a felperes fellebbezésén lerótt 36 000 Ft összegű illeték számításba-vételével határozta meg.

Debrecen, 2011. június 1.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-